

Sygn. akt VI U 1705/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Radomiu VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Jarosław Łuczaj

Protokolant sekr. sąd. Marta Gackiewicz

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2015 roku w Radomiu

sprawy z wniosku H. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o prawo do renty rodzinnej

na skutek odwołania H. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 30 października 2012 roku i z dnia 14 lutego 2013 roku, znak sprawy (...)

1. umarza postępowanie w przedmiocie odwołania od decyzji z dnia 30 października 2012 roku;
2. oddala odwołanie od decyzji z dnia 14 lutego 2013 roku

Sygn. akt VI U 1705/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 października 2012 roku, znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił H. B. prawa do renty rodzinnej z uwagi na fakt, że komisja lekarska uznała, iż nie jest ona niezdolna do pracy.

W dniu 30 listopada 2012 roku H. B., reprezentowana przez pełnomocnika będącego jej synem, wniosła bezpośrednio do Sądu Okręgowego w Radomiu odwołanie od powyższej decyzji, podnosząc zarzuty względem orzeczenia komisji lekarskiej, będącego podstawą wydania decyzji odmownej (k. 2-3).

Decyzją z dnia 14 lutego 2012 roku, znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. ponownie odmówił H. B. prawa do renty rodzinnej z uwagi na fakt, że po raz kolejny komisja lekarska uznała, iż nie jest ona niezdolna do pracy.

Dnia 19 marca 2013 roku H. B., również reprezentowana przez pełnomocnika będącego jej synem, wniosła odwołanie także od decyzji z dnia 14 lutego 2013 roku, żądając jej zmiany przez przyznanie stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy i wskazując na liczne dolegliwości, na które cierpi. Wniosła też o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych wskazanych specjalizacji i o ustanowienie dla niej adwokata z urzędu (k. 42-44).

W odpowiedzi na odwołanie od powyższej decyzji organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu podniesiono, że wnioskodawczyni nie spełnia żadnej z przesłanek warunkujących prawo do renty rodzinnej, określonych w art. 70 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a przede wszystkim została uznana za zdolną do pracy przez lekarza orzecznika oraz komisję lekarską (k. 66).

Postanowieniami z dnia 16 i 24 kwietnia 2013 roku Sąd połączył sprawy z obydwu odwołań H. B. celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia (k. 68, 77-78), zaś postanowieniem z dnia 9 maja 2013 roku ustanowił dla wnioskodawczynie radcę prawnego z urzędu (k. 87).

Na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2013 roku wnioskodawczynie cofnęła odwołanie od decyzji z dnia 30 października 2012 roku (k. 77-78), a w dalszym toku postępowania była reprezentowana również przez adwokata z wyboru (k. 102-103).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

H. B. urodziła się (...). Jej mąż – W. B. zmarł 15 października 2000 roku, zaś w dniu 25 maja 2001 roku jej syn – B. B. ukończył 18 lat. W okresie od 1 marca 2003 roku do 30 września 2010 roku H. B. miała przyznane prawo do renty rodzinnej z powodu częściowej niezdolności do pracy. Od 20 grudnia 2010 roku ma ona orzeczony umiarkowany stopień niepełnosprawności (okoliczności bezsporne: wniosek o rentę rodzinną z dnia 23 maja 2012 roku – akta organu rentowego, odpowiedź na odwołanie – k. 66, kopia orzeczenia o niepełnosprawności – k. 85).

Decyzją z dnia 15 grudnia 2010 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił H. B. prawa do renty rodzinnej na dalszy okres, gdyż komisja lekarska uznała, iż jest ona zdolna do pracy. Na skutek odwołania wnioskodawczynie od tej decyzji, w sprawie VI U 82/11 Sąd Okręgowy w Radomiu przeprowadził postępowanie dowodowe, m.in. dopuszczając dowód z opinii zespołu biegłych specjalistów: chirurga, endokrynologa, urologa i neurologa oraz opinii biegłej specjalisty onkologa. Wynika z nich, że stan zdrowia H. B. wykazuje dość znaczny trwały uszczerbek, ale w stopniu niewystarczającym do uznania jej za niezdolną do pracy. Prawomocnym wyrokiem z dnia 14 października 2011 roku Sąd oddalił odwołanie H. B. od wskazanej wyżej decyzji uznając, że stopień zaawansowania schorzeń wnioskodawczynie nie sięga granic niezdolności do pracy (bezsporne: wyrok i uzasadnienie – k. 72, 82-84 akt VI U 82/11).

H. B. cierpi na przepukliny krążka międzykręgowego C4/C5/C6/C7 oraz L4/L5/S1, zmiany zwyrodnieniowe odcinków szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa oraz na raka trzonu macicy po leczeniu operacyjnym 15 kwietnia 2002 roku bez konieczności leczenia uzupełniającego i bez nawrotu w 11-letniej obserwacji. Swoim zaawansowaniem dolegliwości te nie sięgają granic inwalidztwa i nie powodują niezdolności do pracy (opinia biegłych R. W. i B. K. – k. 108-110, opinie uzupełniające – k. 224-225, 260).

H. B. cierpi na otyłość, na autoimmunologiczną chorobę tarczycy i ma guzek łagodny 10 x 7 mm w niepowiększonej tarczycy. Także te dolegliwości nie powodują zaburzenia sprawności jej organizmu w stopniu uniemożliwiającym wykonywanie pracy i z ich powodu nie jest ona niezdolna do pracy (opinia biegłej A. K. – k. 139-140).

H. B. cierpi również na nadwzroczność i starczowzroczność obu oczu, zwyrodnienie plamki związane z wiekiem obu oczu, stan po operacji nietrzymania moczu, wysiłkowe nietrzymanie moczu i torbielowatość nerek, lecz także z tych względów nie jest niezdolna do pracy (opinia biegłych W. M. i J. P. – k. 198-199, opinia uzupełniająca – k. 243).

Powyższy stan faktyczny był bezsporny we wskazanym wyżej zakresie, zaś odnośnie zdolności wnioskodawczynie do pracy został ustalony na podstawie opinii biegłych lekarzy specjalistów: neurologa, onkologa, urologa, endokrynologa i okulisty. Opinie te zostały sporządzone przez specjalistów z zakresu wszystkich schorzeń, na które cierpi wnioskodawczynie. Zostały one oparte na zgromadzonej w aktach dokumentacji medycznej dotyczącej wnioskodawczynie, przede wszystkim znajdującej w aktach organu rentowego oraz z (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. i z (...) PS (...) w R. – Poradni Neurologicznej, jak też złożonej przez wnioskodawczynie w toku postępowania. Opinie te sporządzono po uprzednim przeprowadzeniu badania H. B.. Sąd podzielił wnioski tych opinii, bowiem zostały one sporządzone zgodnie ze zleceniem Sądu, nie budzą żadnych uzasadnionych wątpliwości i jednoznacznie odpowiadają na postawione pytania, są też spójne i logiczne oraz poparte fachową wiedzą biegłych. Opinie były uzupełniane na skutek zarzutów H. B., przy czym podkreślić należy, że kwestionowanie tych opinii stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami biegłych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 203 § 1 kpc w związku z art. 13 § 2 kpc, wnioskodawca może cofnąć odwołanie. W takiej sytuacji, na podstawie art. 355 § 1 kpc sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania.

Na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2013 roku wnioskodawczyni cofnęła odwołanie od decyzji z dnia 30 października 2012 roku, wobec czego Sąd orzekł jak w punkcie 1. wyroku.

Na marginesie zaznaczyć należy, że orzekanie w przedmiocie powołanej decyzji było zbędne, bowiem została ona zastąpiona decyzją z dnia 14 lutego 2013 roku. Stąd też orzekanie w odniesieniu do decyzji z dnia 30 października 2012 roku stało się zbędne i postępowanie w tym względzie i tak podlegałoby umorzeniu.

Zgodnie z art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku poz. 748), renta rodzinna przysługuje uprawnionym członkom rodziny osoby, która w chwili śmierci miała ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy lub spełniała warunki wymagane do uzyskania jednego z tych świadczeń. Art. 70 ust. 1 tej ustawy stanowi, że wdowa ma prawo do renty rodzinnej, jeżeli w chwili śmierci męża osiągnęła wiek 50 lat lub była niezdolna do pracy albo wychowuje co najmniej jedno z dzieci, wnuków lub rodzeństwa uprawnione do renty rodzinnej po zmarłym mężu, które nie osiągnęło 16 lat, a jeżeli kształci się w szkole - 18 lat życia, lub jeżeli sprawuje pieczę nad dzieckiem całkowicie niezdolnym do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolnym do pracy, uprawnionym do renty rodzinnej. Z ust. 2 tego artykułu wynika, że prawo do renty rodzinnej nabywa również wdowa, która osiągnęła wiek 50 lat lub stała się niezdolna do pracy po śmierci męża, nie później jednak niż w ciągu 5 lat od jego śmierci lub od zaprzestania wychowywania osób wymienionych w ust. 1.

W przypadku wnioskodawczyni w grę wchodziła jedynie ewentualna przesłanka niezdolności do pracy, która jednak nie wystąpiła. Zwrócić należy uwagę, że okoliczności te były już przedmiotem badania Sądu w sprawie VI U 82/11, w której przy tożsamyh schorzeniach H. B. nie została uznana za niezdolną do pracy i jej odwołanie od decyzji o odmowie przyznania prawa do renty rodzinnej zostało prawomocnie oddalone. W niniejszym postępowaniu, wywołanym kolejną decyzją odmowną, dodatkowo zbadano jej zdolność do pracy także pod kątem okulistycznym, co również nie potwierdziło niezdolności do pracy.

Niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (art. 12 ust. 1 powołanej ustawy).

W sprawie, której przedmiotem jest prawo do renty z ubezpieczenia społecznego, ocena niezdolności do pracy warunkująca powstanie tego prawa w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń ubezpieczonego (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 31 marca 2015 roku, III AUa 74/15, LEX nr 1667611).

Żaden z biegłych lekarzy sporządzających opinie w niniejszej sprawie nie stwierdził u odwołującej się niezdolności do pracy. Nie kwestionując więc jej niewątpliwie trudnej sytuacji zdrowotnej, Sąd uznał, że stopień nasilenia jej dolegliwości nie jest na tyle znaczny, by była ona niezdolna do pracy. Nowe schorzenia, jakie wystąpiły u wnioskodawczyni i zostały wskazane w karcie informacyjnej leczenia szpitalnego z (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R., gdzie przebywała ona w okresie od(...)do (...) roku – mogą być przedmiotem ewentualnych innych roszczeń ubezpieczeniowych.

Podkreślić należy, że fakt, iż opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy w sprawie wypowiedało się kilku kompetentnych pod względem fachowości biegłych, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z opinii dalszych biegłych, a potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, nie zaś z samego niezadowolenia strony (np. wyrok Sądu Najwyższego z 30 maja 2007 roku, IV CSK 41/07, LEX nr 346211). Z powyższych względów Sąd oddalił wnioski H. B. o dopuszczenie dowodu z opinii

innych biegłych (k. 275v-276), jako zmierzający do przewlekania postępowania, gdyż okoliczności, na które dowód ten miałby być przeprowadzony zostały już dostatecznie wyjaśnione.

Sąd oddalił też wniosek o zwrócenie się do biegłej B. K. odnośnie kwestii odczytu jednej z płyt z wynikami badania wnioskodawczyni, gdyż okoliczność ta była obojętna dla rozstrzygnięcia sprawy, zwłaszcza że także w sprawie VI U 82/11 przeprowadzony został dowód z opinii biegłego specjalisty neurologa, zaś jej wnioski były zbieżne z opinią sporządzoną na potrzeby niniejszego postępowania.

Oddaleniu podlegał też wniosek o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron na okoliczność stanu zdrowia wnioskodawczyni. Art. 299 kpc stanowi, że jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd dla wyjaśnienia tych faktów może dopuścić dowód z przesłuchania stron. W okolicznościach niniejszej sprawy nie zaistniała żadna z przesłanek warunkujących dopuszczenia dowodu z przesłuchania stron, w szczególności zaś stan zdrowia H. B. wynika z dokumentacji medycznej oraz opinii biegłych.

Art. 477¹⁴ § 1 kpc stanowi, że sąd oddala odwołanie, jeżeli nie ma podstaw do jego uwzględnienia. Dlatego też należało orzec, jak w punkcie 2. sentencji.